

## Dimensiunea misionară a Familiei Vincentiene

În exortatia apostolică Evanghelii Gaudium, papa Francisc ne amintește că *"Evanghelizarea este misiunea Bisericii"*<sup>1</sup> și că toți suntem invitați să participăm la această misiune. În același timp, sfântul părinte ne prezintă și modul în care fiecare dintre noi ar trebui să contribuie la această misiune: să fim fermentul lui Dumnezeu în mijlocul omenirii, să vestim și să ducem mântuirea lui Dumnezeu în această lume a noastră, care adesea se pierde, care are nevoie să primească răspunsuri încurajatoare, dătătoare de speranță și de nouă vigoare pe cale<sup>2</sup>.

În scrisoarea din 18 iulie 2014, părintele Gregory Gay, superior general al Familiei Vincentiene ne spunea că: *"Vocația noastră de vincentieni înseamnă să aprindem inimile celorlalți: să înfăptuim ceea ce însuși Fiul lui Dumnezeu a înfăptuit. El a venit să aducă foc pe pământ, să-l aprindă cu iubirea sa. Ce altceva am putea dori decât să ardem de iubire pentru Cristos și să ne lăsăm consumați de această iubire?"*

Când este vorba de misiune, în tradiția vincentiană se folosește cel mai adesea un fragment din Evanghelia după sfântul Luca (Lc. 4.18-19) pe care Isus l-a citit la începutul ministerului său. Sfântul Vincentiu s-a folosit de acest pasaj pentru a defini deviza și scopul Congregației Misiunii, iar noi îl cunoaștem pe de rost:

*Duhul Domnului este asupra mea:  
pentru aceasta m-a uns  
să duc săracilor vestea cea bună;  
m-a trimis să proclam  
celor închiși eliberarea  
și celor orbi recăpătarea vederii,  
să redau libertatea celor asupriți;  
să vestesc un an de îndurare al Domnului*<sup>3</sup>.

Și noi suntem invitați să fim semne ale milostivirii Domnului. Viața și misiunea noastră constă în propovăduirea lui Isus, a lui Isus înviat și prezent în lumea, să propovăduim că Isus vine să rupă lanțurile robiei noastre.

### I. Câteva caracteristici ale misiunii noastre ca Familie Vincentiană

Astăzi ne vom referi la doar patru caracteristici, deși suntem convinși că există mult mai multe, însă acestea patru pot fi considerate mai importante pentru contextul în care trăim.

#### 1. Misiunea noastră este universală

Biserica universală are diferite chipuri, dar o singură misiunea: vestirea Evangheliei. Același lucru îl putem spune și despre Familia Vincentiană. Diferitele realități și "chipuri" diverse ale familiei universale nu pot să ne lase indiferenți. Putem observa că Familia Vincentiană se dezvoltă foarte rapid în țările din Asia, Africa,

---

<sup>1</sup> Evanghelii Gaudium nr.111.

<sup>2</sup> Evanghelii Gaudium nr.114.

<sup>3</sup> Lc. 4.18-19

America Latină și Europa de Est; laicii se implică tot mai mult în misiunea de evanghelizare de pe toate continentele: Societatea Sfântul Vincențiu de Paul este răspândită în peste 130 de țări, Asociațiile Internaționale de Caritate (AIC) sunt în peste 49 de țări, Tinerii Vincențieni se găsesc în aproape 50 de țări, ca să dăm doar câteva exemple. Fiecare ramură a Familiei Vincențiene crește și se răspândește.

Perioada imediat următoare după Conciliul Vatican II s-a concentrat în mare parte asupra identității naționale, astăzi putem observa că în cadrul Familiei accentul cade pe revitalizarea elanului misionar. Acesta a fost și modul în care sfântul Vincențiu vedea misiunea. Într-o perioadă în care călătoriile erau foarte anevoioase și periculoase, iar majoritatea oamenilor mureau la doar câțiva metri de locurile natale, Vincențiu trimite preoții lazariști și Fiicele carității în misiune în Polonia, Italia, Algeria, Madagascar, Irlanda, Scoția, insulele Hebride și Orcade. Și el, în ciuda vârstei înaintate, dorea să meargă în India<sup>4</sup>. Peste tot unde trimitea misionari (preoți și surori) îi încuraja să organizeze "Caritas-uri", adică grupuri de laici după modelul Doamnelor de Caritate care să participe la misiunea de evanghelizare.

## 2. *Misiunea noastră cere mobilitate*

În Noul testament totul este explicat foarte clar: Isus vine de la Tatăl și se întoarce la Tatăl<sup>5</sup>. Originea oricărei misiuni vine de aici. Isus se angajează într-o misiune itinerantă și le încredințează ucenicilor un mandat: "*Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptura*"<sup>6</sup>. Misiunea nu este doar una din activitățile lui Isus, ea face parte din însăși ființa lui.

În zilele noastre suntem conștienți că misiunea nu este o simplă activitate a Bisericii, ea reprezintă însăși esența ei, de aceea se insistă ca toți creștini să participe la misiunea Bisericii<sup>7</sup>. Cu toții suntem misionari: femei și bărbați, tineri și mai în vârstă, laici sau consacrați. Suntem misionari în casele noastre, în parohii, în mediul în care trăim, și suntem părtași la responsabilitatea de misiune a întregii Biserici, pentru că Isus ne cere tuturor să fim gata să împărtășim darurile lui Dumnezeu cu toți cei care au nevoie și suferă.

Sfântul Vincențiu vorbea cu convingere despre necesitatea mobilității misionare: "*Să ne imaginăm că ni se spune: 'Ieșiți, misionarilor, ieșiți; cum? încă mai sunteți aici, când sufletele sărmanilor vă așteaptă, iar mântuirea lor poate depinde de predica și învățătura voastră'*"<sup>8</sup> Apoi îi dă ca exemplu pe marii misionari care s-au dus în India, Japonia, Canada "*pentru a termina lucrarea începută de Isus Cristos pe pământ și la care, din prima clipă a vocației sale, n-a mai renunțat*"<sup>9</sup>.

Adevărata mobilitate însă ne poate cere să părăsim anumite activități pentru a merge spre cei mai săraci. Iar în Familia Vincențiană avem foarte multe exemple de comunități care au renunțat la anumite misiuni pentru a-și asuma altele noi în condiții mult mai dificile pentru a fi alături de săraci.

---

<sup>4</sup> SV XI, 402.

<sup>5</sup> In. 16, 28; cf. In. 1,1; In. 14, 28.

<sup>6</sup> Mc. 16,15.

<sup>7</sup> Redemptoris Missio, 71-74.

<sup>8</sup> SV XI, 134.

<sup>9</sup> Idem.

### 3. Misiunea noastră înseamnă evanghelizare și slujire

Centrul misiunii noastre este evanghelizarea, care în tradiția catolică reprezintă un concept foarte larg și inclusiv. Papa Paul al VI-lea sublinia că: *"Evanghelizarea este un demers complex cu elemente variate: reînnoirea umanității, mărturie, propovăduire explicită, adeziunea inimi, includerea în comunitate, acceptarea semnelor, inițiativă apostolică. Aceste elemente pot părea contradictorii, sau exclusive. În realitate ele sunt complementare și se îmbogățesc reciproc. Fiecare element trebuie luat în considerare pornind de la celelalte"*.<sup>10</sup> Cu alte cuvinte, slujirea este parte integrantă a evanghelizării. Este vestea cea bună arătată prin fapte.

Sfântul Vincențiu ne spune că mai întâi trebuie să înfăptuim și apoi să învățăm pe alții să facă. Pentru el, evanghelizarea nu înseamnă doar să predici ci și să practici ceea ce predici. Prin urmare, el ne vorbește și astăzi de evanghelizare prin "cuvinte și fapte", când auzim îndemnul adresat lazariștilor și Fiicelor carității ca să slujească săracii "trupește și sufletește". Adresându-se membrilor Congregației Misiunii îi atenționa spunându-le: "

*"...dacă se găsește printre noi cineva care crede că s-a alăturat Misiunii doar pentru a evangheliza săracii și nu pentru a-i ajuta, doar pentru a îndrepta starea lor spirituală și nu și starea lor materială, acestora le spun că noi trebuie să-i ajutăm în orice fel, să-i ajutăm, dar să-i facem și pe alții să-i ajute... Aceasta înseamnă să evanghelizăm prin cuvinte și fapte..."*<sup>11</sup>

Mai întâi să punem în practică, apoi să predicăm, să învățăm. Aceasta este regula sfântului Vincențiu pentru o evanghelizare "efectivă". Cu alte cuvinte, pentru sfântul Vincențiu, promovarea umană și predica sunt complementare și sunt parte integrantă a procesului de evanghelizare.

În lumina învățăturilor sfântului Vincențiu, evanghelizarea va fi plină de viață dacă noi propovăduim vestea cea bună, Evanghelia:

- a. folosind *limbajul faptelor*<sup>12</sup>: să practicăm dreptatea și milostivirea, semn că Împărăția lui Dumnezeu este deja prezentă printre noi: să dăm de mâncare celor flămânzi, de băut celor însetați, să-i ajutăm să găsească cauzele foamei și a setei, să căutăm și să găsim mijloace pentru a-i ajuta; să fim prezenți în școli, spitale, centre pentru persoanele cu handicap; să vizităm săracii și bolnavii în casele lor;
- b. folosind *limbajul cuvintelor*: să vestim cu convingere profundă prezența Domnului, iubirea și iertarea lui oferite tuturor; să recunoaștem oficial demnitatea persoanelor precum și drepturile lor, să denunțăm nedreptatea;
- c. folosind *limbajul relațiilor*: să fim cu săracii, să lucrăm cu ei, să împărtășim cu ei anumite lipsuri, să formăm împreună cu ei o comunitate care să le arate iubirea pe care Domnul o are față de toți.

---

<sup>10</sup> Evanghelii Nuntiandi, 24..

<sup>11</sup> SV XII p. 87-88.

<sup>12</sup> Cf. SV II, 4.

4. *Misiunea noastră implică organizarea și formarea persoanelor pentru slujirea săracilor.*

În acest aspect, Sfântul Vincențiu era de neclintit. Puțini sunt sfinții care au fost atât de concreți ca sfântul Vincențiu. Era conștient de faptul că evanghelizarea și slujirea efectivă a săracilor cere o bună organizare. Pentru a-și atinge scopul, Vincențiu a creat un mare număr de grupuri de laici ("Charités" – Caritas-uri) și a fondat două comunități.

Talentul său de organizator l-a folosit și în formarea preoților. Era convins că săracii vor fi slujiți cum trebuie cu condiția ca ei să aibă preoți bine pregătiți pentru a-i sluji, de aceea a organizat exerciții spirituale pentru seminariștii care urmau să fie hirotoniți, iar pentru preoți a organizat și condus Conferințele de marți, și a înființat douăzeci de seminarii pentru preoție.

Și nu s-a oprit aici. A adunat toate resursele posibile pentru a-i ajuta pe săraci: tineri și persoane în vârstă, bărbați și femei, preoți și laici, bogați și săraci. Sămânța de organizare aruncată de el în pământ continuă să se răspândească până în zilele noastre prin activitatea membrilor laici ai Familiei Vincențiene.

## **II. Câteva provocări pentru misiunea noastră**

Care ar fi principalele provocări misionare cu care ar trebui să se confrunte Familia vincentiană? Vom încerca să medităm asupra câtorva, cu siguranță că există încă multe, iar voi le puteți identifica cu ușurință.

1. *Aprofundarea spiritualității noastre misionare*

Indiferent ce facem, sau ce spunem, indiferent unde am merge, indiferent pe cine am sluji, întotdeauna trebuie să mărturisim atât prin cuvinte cât și prin fapte că Isus este viu și întruchiează iubirea lui Dumnezeu printre noi. Aceasta este Vestea cea Bună, Evanghelia.

Spiritualitatea se prezintă sub diferite aspecte. Orice spiritualitate creștină își are obârșia în Isus Cristos. Un călugăr urmaș al sfântului Bernard vrea să-l urmeze pe Isus imitându-i modul de rugăciune, un anahoret îi imită singurătatea, un franciscan sărăcia, iar noi, Familia Vincentiană, noi îi imităm pe Isus în iubirea sa efectivă trăită în umilință și simplitate, acesta este modelul după care ne formăm.

Câteva principii de bază a spiritualității noastre misionare:

- a. *Sfințenia personală*, ființa noastră însuflețită de Dumnezeu *este în relație cu misiunea față de săraci*; ne-am angajat să-l urmăm pe Cristos evanghelizatorul și slujitorul săracilor.

- b. Aprofundarea vieții dumnezeiești depinde de *legătura profundă de iubire ce ne leagă între noi și cu săracii*; nu slujim ca indivizi, ci în solidaritate cu ceilalți.
- c. *Rugăciunea*, element crucial al spiritualității, posedă un dinamism special, care *provine din acțiune*, din fapte, *și ne îndreaptă spre acțiune*, spre fapte, așa cum ne amintește sfântul Vincențiu. Ruptura dintre rugăciune și acțiune poate duce la derapaje și creează doar iluzia unei vieți de sfințenie. Ruptura dintre rugăciune și acțiune poate conduce la superficialitate sau la exagerare din toate punctele de vedere.
- d. *Disponibilitatea* de a merge acolo unde Domnul ne cheamă implică o viață simplă, umilința și detașare de tot ce ne poate reține.
- e. *Spiritualitatea noastră se întrupează și se înrădăcinează profund în umanitatea lui Isus întrupat*. Îl contemplăm pe Cristos prezent în săraci și pe săraci îi contemplăm în Cristos.

## 2. *Formarea formatorilor*

Slujirea săracilor depinde în mare parte de calitatea formării pe care o oferim membrilor. Majoritatea ramurilor familiei noastre și-au exprimat nevoia de a avea formatori bine formați.

## 3. *Să avem și să elaborăm proiecte de colaborare în sânul Familiei*

Slujirea săracilor va fi mai eficace dacă vom reuși să ne canalizăm forțele în proiecte de colaborare. Fiecare dintre noi, fie laic sau persoană consacrată, are o vocație misionară. Rivalitatea și dominația clericală nu trebuie să existe în sânul familiei noastre. De aceea umilința este atât de importantă în tradiția vincentiană. „... este temeiul desăvârșirii evanghelice și legătura întregii vieți spirituale”<sup>13</sup>, așa cum afirmă sfântul Vincențiu. Umlința este virtutea cooperării prin excelență. Ea nu caută niciodată să domine. Cel umil caută darurile lui Dumnezeu indiferent unde s-ar afla și acceptă darurile lui Dumnezeu asemenea unui administrator destoinic punându-le în slujba săracilor.

## 4. *Pentru ca activitatea noastră misionară să fie eficace avem nevoie de rugăciuni simple și ușoare.*

În ceea ce privește rugăciunea, sfântul Vincențiu era foarte practic. El ne-a lăsat metode de meditație, ne-a arătat exemple de cum să ne rugăm folosindu-ne de o iconiță, ce cuvinte să folosim și cum să ne rugăm cu ajutorul minții, inimii și a voinței.

## 5. *Să fim alături de tineri, indiferent unde s-ar afla.*

Tinerii sunt viitorul Bisericii și al societății.

<sup>13</sup> Regula Comună a Congregației Misiunii, II, 7.

Sfântul Vincențiu a lăsat Bisericii un dar extraordinar. El ne-a încredințat acest dar. Să-l dăruim la rândul nostru tinerilor. Să le arătăm modul în care, inspirat de privirea lui Isus, sfântul Vincențiu a privit această lume cu alți ochi. Să le spunem că săracii sunt regii, reginele și președinții Împărăției lui Dumnezeu și că noi suntem slujitorii lor. Să le încredințăm bogăția spiritualității evanghelice înrădăcinată în umanitatea lui Isus. Să-i ajutăm să împărtășească iubirea pe care Isus o are față de Dumnezeu Tatăl și încrederea lui în Providența divină. Să-i însoțim în ascultarea și practicarea cuvântului lui Dumnezeu, după exemplul sfintei Fecioare, mama lui Isus. Să le arătăm prin viața noastră cât de important este adevărul. Să le arătăm, prin exemplul nostru, cât de importantă este umilința, că totul este un dar – totul – și că Dumnezeu este mereu alături de noi pentru a reface toate, pentru a da o viață nouă. Să avem această atitudine pentru a putea împărtăși celorlalți darul minunat pe care ni l-a făcut Dumnezeu.

Carisma noastră este foarte importantă în viața Bisericii. Să căutăm și să găsim împreună mijloacele pentru a ne uni forțele ca să participăm la misiunea de evanghelizare. Isus ne cere să fim liberi și fără opreliști pentru a ne consacra întreaga viață pentru evanghelizarea și slujirea săracilor.

La finalul acestei reflecții vă invit să vă imaginați că sunteți în fața lui Isus din evanghelia după sfântul Marcu. Isus și-a încheiat ministerul, activitatea. Și acum ne încredințează nouă misiunea de a vesti și de a face prezentă dragostea lui Dumnezeu care vindecă, iartă, hrănește, își dă viața pentru ceilalți. Isus se îndreaptă astăzi spre noi, așa cum s-a îndreptat spre ucenici la finalul evangheliei după sfântul Marcu și ne spune: *"Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptura"*. Iată misiunea noastră. Să mergem, dragi membri ai Familiei Vincențiene și să vestim lumii întregi că Dumnezeu este aici prezent ca să elibereze poporul său.

*" Eu sunt o misiune pe acest pământ și pentru aceasta mă aflu în această lume. Trebuie să ne recunoaștem pe noi înșine ca pecetluiți de această misiune de a lumina, a binecuvânta, a da viață, a ridica, a vindeca, a elibera"*<sup>14</sup>

Prelucrare după un articol al pr. Robert P. Maloney, C.M.  
publicat în revista *Vincentiana*

Traducere: sora Magdalena

---

<sup>14</sup> Evanghelii Gaudium nr. 273.